

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

การพัฒนาทางการเมือง เป็นระบบการเมืองที่จะส่งเสริมการพัฒนาทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ก็คือ ระบบการเมืองที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการควบคุม กำกับ ตรวจสอบนักการเมืองและผู้บริหารอย่างใกล้ชิด จึงจะถือว่าเป็นระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง

การเมืองการปกครองท้องถิ่นถือเป็นรากฐานอันสำคัญของการปกครองประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การของเมืองการปกครองท้องถิ่นยังเป็นสถาบันให้การศึกษาอบรมฝึกฝนทางการเมืองแก่ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ อันเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลส่วนกลาง ทั้งนี้โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการปกครองและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อสนองความต้องการของตนเอง รวมทั้งเลือกสรรบุคคลที่มีความรู้ความสามารถเป็นนักการเมืองระดับชาติในอนาคตต่อไป (ประหยัด หงส์ทองคำ และพรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, 2529 : 1-2)

การปกครองท้องถิ่นถือได้ว่าเป็นรากฐานอันสำคัญอย่างยิ่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Basic Democracy) เพราะการปกครองท้องถิ่นเป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้แก่ประชาชน ให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณมีส่วนได้ส่วนเสียในการปกครอง การบริหารท้องถิ่นเกิดความรับผิดชอบและห่วงใยต่อประโยชน์อันพึงมีต่อท้องถิ่นที่ตนอยู่อาศัย อันจะนำมาซึ่งความศรัทธาเลื่อมใสในระบอบประชาธิปไตยในที่สุด ทั้งนี้ประชาชนจะมีโอกาสเลือกตั้งฝ่ายนิติบัญญัติและบริหาร การเลือกตั้งจะเป็นการฝึกฝนให้ประชาชนใช้ดุลยพินิจเลือกเพื่อผู้แทนที่เหมาะสมมาทำหน้าที่แทนตน สำหรับผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเข้าไปเป็นผู้บริหารกิจการท้องถิ่นถือได้ว่าเป็นผู้นำที่สามารถนำความรู้ความสามารถบริหารงาน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และตระหนักถึงการใช้สิทธิและหน้าที่ของพลเมืองซึ่งจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับชาติต่อไป (ชูวงศ์ ฉายะบุตร, 2539 : 27)

ในบรรดาองค์การของเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่น “เทศบาล” นับว่าเป็นองค์กรที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเป็นหน่วยการปกครองที่จัดตั้งขึ้นในชุมชนที่มีความเจริญ แม้แต่นานาประเทศต่างก็ประสบความสำเร็จในการใช้เทศบาลเป็น “เครื่องมือ” ที่สำคัญในการปกครอง

ประเทศให้บรรลุดัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสำคัญในฐานะเป็นสถาบันที่มีความจำเป็น สำหรับการปกครองประเทศของบรรดาประเทศที่พัฒนาทั้งหลาย (ประหยัด หงษ์ทองคำ, 2526 : 178)

การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองที่รัฐมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นรับผิดชอบหรือการบริหารงานของตนเองเพื่อตนเองและ โดยตนเอง หลักการดังกล่าวเป็นลักษณะการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยโดยรัฐบาลส่วนกลางจะกระจายอำนาจ (Decentralization) ให้ท้องถิ่นสามารถวินิจฉัยสั่งการ บริหารงานของตนเอง นอกจากนี้องค์กรเทศบาลยังมีลักษณะเสมือนหนึ่งเป็นโรงเรียนสอนประชาธิปไตยแก่ประชาชน (School of democracy) อีกด้วย ส่วนรูปแบบโครงสร้างบริหารงานของเทศบาลนั้น จะประกอบไปด้วยคณะเทศมนตรีและสภาเทศบาลที่เลียนแบบการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยของประเทศที่มีรัฐสภา แต่การที่องค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีประสิทธิภาพได้จำเป็นต้องประกอบไปด้วยปัจจัย 3 ประการ (อุทัย หิรัญโต, 2531 : 307-308) คือ

1. มีรูปแบบการปกครองที่ดี และจัดองค์การที่เหมาะสม
2. มีบุคคลที่มีความสามารถและเสียสละ
3. อำนาจสูงสุดในการปกครองอยู่ที่ราษฎร หรือประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการบริหารองค์การปกครองท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม

การเมืองการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยจะมีประสิทธิภาพได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับประชาชนเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้กลไกทางการเมืองได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยประชาชนจะต้องมีความสนใจกระตือรือร้นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างจริงจังและต่อเนื่องหรืออาจกล่าวได้ว่าการเมืองการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยนั้นประชาชนจะต้องยึดถือหลักการที่ว่า กิจกรรมทางการเมืองการปกครองเป็นหน้าที่ของทุกคนในสังคมที่จะต้องเอาใจใส่รับผิดชอบร่วมกันอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ เพราะว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยในลักษณะต่าง ๆ เช่น การไปใช้สิทธิเลือกตั้ง การเข้าเป็นสมาชิกพรรคหรือกลุ่มการเมือง หรือการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองต่าง ๆ ย่อมเป็นพลังเรียกร้องให้รัฐดำเนินการในกิจการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของประชาชนนั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นย่อมรู้สภาพปัญหาและความต้องการของตนเอง ซึ่งทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นต้องระมัดระวังดูแลรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น อันเป็นการพัฒนาการเมืองและอำนวยประโยชน์แก่ท้องถิ่นได้เป็นอย่างมาก เพราะสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

สรุป การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองท้องถิ่นเป็นวิถีทางที่จะสร้างความเข้าใจและช่วยกระตุ้นให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองอย่างกว้างขวาง ซึ่งส่งผลให้สามารถปกครองท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สุข

สูงสุดแก่ประชาชน การเมืองการปกครองโดยนัยดังกล่าวนี้จะเอื้อต่อการพัฒนาระบบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมได้เป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาจากจุดดังกล่าวนี้ในกรณีประเทศไทยจะพบว่า การเมืองการปกครองตามระบบประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมได้เริ่มก่อตัวให้เห็นเป็นเค้าความจริงทั้งในแง่ความคิดและข้อเท็จจริง (ภาคปฏิบัติ) ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ หลังจากกลุ่ม “สยามหนุ่ม” เช่น สมเด็จเจ้าฟ้ามหาชิราวุธ และพระองค์เจ้าระพีพัฒนศักดิ์ เป็นต้น ได้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการสมัยใหม่จากประเทศตะวันตกแล้วกลับมาปฏิบัติราชการเป็นผู้บริหารประเทศโดยเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม และการปกครองระบบประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมได้ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น หลังจากการปฏิวัติ เมื่อปี พ.ศ.2475 อันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นการปกครองระบบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขรัฐบาลสมัยนั้นได้เล็งเห็นความสำคัญในการที่จะให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนรู้จักปกครองตนเอง เรียนรู้การปกครองระบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นการกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทั้งเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางในการพัฒนา เพื่อให้ท้องถิ่นแก้ไขปัญหาได้ตรงกับความต้องการของประชาชนมากขึ้น

ดังนั้น จึงมีนโยบายในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะการบริหารการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาลที่สอดคล้องกับการพัฒนาประชาธิปไตยอย่างป็นรูปธรรมที่สุด เพราะเป็นการกระจายอำนาจให้ประชาชนมีบทบาทในการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองอย่างแท้จริง (สนธิ เตชานันท์, 2519 : 3; ประหยัด หงส์ทองคำ, 2526 : 44-47)

ในปัจจุบันการปกครองท้องถิ่นของไทยในรูปแบบเทศบาล ถือได้ว่ายังไม่ตอบสนองตามหลักการหรือปรัชญาการเมืองการปกครองตามระบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ยังประสบกับภาวะล้มลุกคลุกคลานมาตลอด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพปัญหาด้านการเมืองการปกครองสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (ชเนศวร เจริญเมือง, 2539 : 21-24)

1. เทศบาลถูกแทรกแซงและควบคุมโดยรัฐบาลส่วนกลางมากเกินไป โดยเฉพาะทางด้านกฎหมายอันเป็นสาเหตุทำให้เทศบาลมีอำนาจจำกัดแต่มิหน้ำที่มาก
2. รัฐบาลควบคุมการทำงานของสภาเทศบาล และฝ่ายบริหารด้วยการยับยั้งร่างกฎหมายของเทศบาล โดยผู้ว่าราชการจังหวัด และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจตรวจสอบการทำงาน สามารถเพิกถอน และสั่งระงับการทำงานของฝ่ายบริหารเทศบาลได้ตลอดเวลา

3. ปัญหาประชาชนขาดความสนใจไม่เอาใจใส่ทางการเมือง (Political apathy) ขาดบทบาทในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ไม่สนใจใช้สิทธิเลือกตั้ง ไม่สนใจติดตามการทำงานของเทศบาล และไม่มีบทบาทในการตรวจสอบ ควบคุมการทำงานของนักรการเมืองท้องถิ่น ซึ่งทำให้เกิดมีการแสวงหาผลประโยชน์จากการบริหารได้อย่างเต็มที่ ฉะนั้นการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว น่าจะอยู่ที่การมีส่วนร่วมของประชาชนในการเข้าไปมีบทบาทไม่ว่าจะเป็นการไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง รับสมัครเลือกตั้ง เอาใจใส่รักษาผลประโยชน์ขององค์กรปกครองท้องถิ่นของตนเอง แต่ปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่มักจะขาดความสนใจในการเมืองการปกครองระดับท้องถิ่น

ดังเช่นการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลของประชาชนในจังหวัดสมุทรสงคราม พบว่าประชาชนไปใช้สิทธิโดยเฉลี่ยเพียงร้อยละ 67.4 ซึ่งน้อยกว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่มีประชาชนออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งเฉลี่ย สูงถึงร้อยละ 84.26

สถิติการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสมุทรสงคราม

ลำดับ	วันเลือกตั้ง	ร้อยละ
1	6 ม.ค. 44	84.50
2	6 ก.พ. 48	86.04
3	2 เม.ย. 49	83.39
4	23 ธ.ค. 50	82.85
5	3 ก.ค. 54	84.54
	เฉลี่ย	84.26

สถิติการเลือกตั้ง สมาชิกสภาท้องถิ่น จังหวัดสมุทรสงคราม

เทศบาล	วันเลือกตั้ง	ร้อยละ
ทต.เมือง	12 ก.ย. 2553	59.80
ทต.อัมพวา	22 เม.ย. 55	56.33
ทต.เหมืองใหม่	16 ม.ค. 54	62.33
ทต.บางนกแขวก	8 พ.ย. 52	59.55
ทต.บางยี่รงค์	4 เม.ย. 53	60.32
ทต.บางกระบือ	4 เม.ย. 53	52.30
ทต.กระดังงา	10 เม.ย. 54	60.20
	เฉลี่ย	67.40

จากข้อมูลจะพบว่า พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่นของประชาชนในจังหวัดสมุทรสงครามมีความแตกต่างกับพฤติกรรมการเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มาก จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม เนื่องจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในอัตราที่ต่ำเช่นนี้ อาจมีส่วนทำให้ได้ผู้บริหารท้องถิ่นที่ขาดรับผิดชอบจืดสำนึกต่อท้องถิ่นและประชาชน รวมถึงอาจเปิดช่องให้เกิดอำนาจนิยม ในกลุ่มผู้บริหารท้องถิ่น และกลายเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาท้องถิ่นได้ในที่สุด

ด้วยเหตุนี้การศึกษาวิจัยการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองท้องถิ่น จึงนับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจและจะเป็นแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมทางด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองที่ขัดแย้งกับหลักประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ตลอดจนจะเป็นฐานในการส่งเสริมพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า และเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างแท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นของประชาชน เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น : กรณีศึกษาการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล จังหวัดสมุทรสงคราม ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น
3. เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับ

ท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยทุกด้านส่งผลต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น : กรณีศึกษาการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล จังหวัดสมุทรสงคราม

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของประเด็นที่ส่งผลต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น : กรณีศึกษาการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล จังหวัดสมุทรสงครามไว้ ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคม การเมือง ความรู้ความเข้าใจด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองท้องถิ่น พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง และแนวทางพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมือง

ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาด้านพื้นที่จำกัดเฉพาะ เทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 7 เทศบาล

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ณ วันที่ 23 ธันวาคม 2553 รวม 35,156 คน (ข้อมูลจาก สนง.กกต. จังหวัดสมุทรสงคราม)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดสมุทรสงครามที่ได้จากการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการของ ทาโร ยามาเน่ (Yamane Taro, 1973 อ้างถึงใน ยุทธ ไกยวรรณ, 2550 : 64) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

ขอบเขตด้านเวลา

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2555 ถึงพฤษภาคม 2555

นิยามเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการในการวิจัยไว้ดังนี้

1. **การพัฒนาทางการเมือง** หมายถึง ระบบการเมืองที่จะส่งเสริมการพัฒนาทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ก็คือ ระบบการเมืองที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการควบคุม กำกับ ตรวจสอบนักการเมืองและผู้บริหารอย่างใกล้ชิด

2. **การมีส่วนร่วมทางการเมือง** หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม การชักชวนผู้อื่นไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การติดตามผลการนับคะแนนการเลือกตั้ง การเข้าร่วมเป็นกรรมการควบคุมการดูแล

การเลือกตั้งหรือร่วมจัดสถานที่ในการเลือกตั้ง มีส่วนร่วมในการตรวจสอบการซื้อเสียง การติดตามรับฟังคำปราศรัยหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือพรรคการเมือง

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง ปัจจัยที่ประชาชนให้ความสำคัญในการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมือง ในการตัดสินใจไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคม การเมือง ความรู้ความเข้าใจในด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่น และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3.1 สภาพแวดล้อมทางสังคม การเมือง หมายถึง ความเป็นเครือญาติ และคุณลักษณะต่างๆของผู้สมัครและหัวหน้าคะแนน รวมถึง พฤติกรรมการเลือกตั้งของคนในครอบครัวและชุมชนในเขตเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม

3.2 ความรู้ความเข้าใจในด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่น หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 ความรู้เกี่ยวกับการกระจายอำนาจ ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการปกครองท้องถิ่น ของประชาชนในเขตเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม

3.3 พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การที่ประชาชนในเขตเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม เข้าไปมีบทบาทในการคิด การพูด การแสดงออก การใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล รวมทั้งการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมือง ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ 1) การพูดคุยเรื่องทางการเมือง 2) การรับฟังข่าวสารทางการเมือง 3) การติดตามการหาเสียงของนักการเมือง 4) การชักชวนให้ผู้อื่นไปออกเสียงเลือกตั้ง 5) การติดต่อ หรือร้องเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือ หรือขอคำชี้แจงจากหน่วยงานราชการในท้องถิ่น 6) การเข้าร่วมประชาคมในชุมชน 7) การออกไปร่วมชุมนุมประท้วง 8) การออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งทุกระดับ

4. การเลือกตั้ง หมายถึง การ ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล หรือผู้บริหารเทศบาลเป็นการแสดงออกถึงสิทธิของประชาชนที่จะมีโอกาสในการตัดสินใจเลือกตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่แทนตนทางการเมือง

5. ท้องถิ่น หมายถึง เขตเทศบาลในจังหวัดสมุทรสงคราม

6. ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง หมายถึง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปี 2550 กำหนดว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คือ

1. เป็นผู้มีสัญชาติไทย หรือมีสัญชาติไทย โดยการแปลงสัญชาติมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี
2. เป็นผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ในวันที่ 1 มกราคม ของปีที่มีการเลือกตั้ง
3. เป็นผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
4. เป็นผู้มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ณ เขตเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 90 วัน ก่อนวันเลือกตั้ง
5. เป็นผู้ขอเปลี่ยนแปลงการลงคะแนนเลือกตั้งนอกเขตจังหวัดไม่น้อยกว่า 20 วัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้วิจัยได้กำหนดประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยไว้ดังนี้

1. ได้ทราบถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของภาคประชาชนและภาครัฐในการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล
2. ได้แนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นและระดับสูงขึ้นไป
3. ได้แนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล